

Rapport

Rapport over een klacht over Stichting Reclassering Nederland.

Datum: 5 april 2012

Rapportnummer: 2012/054

Datum: 05 april 2012

Rapportnummer: 2012/

Klacht

Verzoekers A, B en C klagen er over dat een medewerker van Reclassering Nederland, Regio (...) een melding van een van hen (B) over de ander (C) zonder noodzaak en zonder overleg heeft doorgegeven aan het Advies- en Meldpunt Kindermishandeling (AMK).

Bevoegdheid Nationale ombudsman

Na ontvangst van de brief van de Nationale ombudsman waarmee dit onderzoek werd gestart stelde de algemene directeur van Reclassering Nederland de bevoegdheid van de Nationale ombudsman ten aanzien van de Stichting Reclassering Nederland ter discussie. De algemeen directeur stelde zich op het standpunt dat de Stichting Reclassering Nederland geen bestuursorgaan is, maar een privaatrechtelijke rechtspersoon waarop de Algemene wet bestuursrecht (Awb) niet van toepassing is.

De Nationale ombudsman legt het begrip openbaar gezag in artikel 1.1. lid 1 onder b van de Awb (zie Achtergrond onder 1.) zodanig uit dat gedragingen van Stichting Reclassering Nederland in het kader van de uitoefening van haar wettelijke taken onder zijn bevoegdheid vallen. De Stichting Reclassering Nederland is weliswaar een privaatrechtelijke rechtspersoon maar zij is bekleed met openbaar gezag, in die zin dat zij de bevoegdheid heeft eenzijdig de vrijheid van burgers te beperken. In dat verband wordt de Stichting Reclassering Nederland (verder hier te noemen; de Reclassering) door de Nationale ombudsman dan ook aangemerkt als bestuursorgaan (zie hierover ook het jaarverslag van de Nationale ombudsman over 2007, pagina's 134-136.).

Bevindingen en beoordeling

Algemeen

1. Verzoekers zijn mevrouw A, haar echtgenoot de heer B en de heer C.

Mevrouw A en de heer B hebben samen drie minderjarige kinderen.

Op enig moment heeft mevrouw A een (buitenechtelijke) relatie gekregen met de heer C.

2. De heer C was eind april 2008 door de rechtbank vanwege ontucht met een minderjarige veroordeeld tot een werkstraf en een geheel voorwaardelijke gevangenisstraf van zes maanden, met een proeftijd van drie jaar. Als bijzondere voorwaarde had de rechtbank bepaald dat de heer C gedurende de proeftijd zich zou moeten houden aan de voorschriften en aanwijzingen van de Reclassering.

In het najaar van 2009 ontving de Reclassering signalen dat de heer C met enige regelmaat contact had met de kinderen van mevrouw A en de heer B en zich zodoende niet had gehouden aan de aanwijzing van de Reclassering om geen contact met deze kinderen te hebben. Het eerste signaal hierover was van verzoeker C zelf afkomstig. Eind september 2009 had C zijn behandelaars bij AFPN (Ambulante Forensische Psychiatrie Noord-Nederland) laten weten dat hij wel contact had met de kinderen van A en B.

Een tweede signaal dat C wel contact had met de kinderen van A en B ontving de Reclassering half oktober via de wijkagent. De leiding van de school van de kinderen van A en B had de wijkagent erop geattendeerd dat C was aangetroffen in de onmiddellijke nabijheid van de school.

De relatie tussen verzoekster A en verzoeker C was op dat moment korte tijd onderbroken en C had een relatie aangeknoopt met mevrouw K. De kinderen van K zaten op dezelfde school als de kinderen van verzoekers A en B.

Mede ook vanwege een zedenzaak die op dat moment tot veel onrust leidde in de woonwijk van A en B (en ook van K.) had de Reclassering verzoeker C er toen op gewezen dat de aanwijzing om geen contact te hebben met de kinderen van mevrouw A evenzeer gold voor de kinderen van mevrouw K.

Eind oktober ontving de Reclassering een derde signaal dat C wel contact had met de kinderen van A en B doordat verzoeker B contact zocht met de Reclassering om te melden dat C de kinderen van A en B wel eens in bad had gedaan en dat een van de kinderen daar een blauw oog aan zou hebben overgehouden. Deze informatie kwam terecht bij reclasseringswerkster Y. Zij heeft vervolgens hierover gerapporteerd aan haar collega X.

Reclasseringswerker X heeft hierop contact gezocht met onder meer de plaatselijke politie en met AFPN. Korte tijd later heeft de Reclassering melding gedaan bij het Advies- en Meldpunt Kindermishandeling (AMK).

2.1. Op 23 november 2009 hebben mevrouw A en de heer B een klacht ingediend bij de Klachtencommissie Reclassering omdat volgens hen reclasseringsmedewerker X bij het benaderen van het AMK op tal van punten onjuist had gehandeld. In deze brief lieten zij weten dat de houding van C ten aanzien van hun kinderen op geen enkel moment ongepast was geweest en dat hun drie kinderen op geen enkel moment in gevaar waren gekomen door de nabijheid van C. In dat verband hebben zij de Reclassering er

meermaals op gewezen dat wanneer C hun kinderen in bad deed, daar altijd een van hen bij aanwezig was en dat dus geen sprake kan zijn geweest van een voor hun kinderen risicovolle situatie.

In het kader van die klacht had mevrouw A opgemerkt dat zij op enig moment contact had gezocht met de politie, niet om C aan de schandpaal te nagelen, maar om aan te geven dat C volgens haar hulp nodig had. Al met al stelden verzoekers A en B zich op het standpunt dat X ten onrechte melding had gedaan aan het AMK.

2.2. De Klachtencommissie Reclassering heeft deze klacht niet in behandeling genomen omdat mevrouw A en de heer B geen cliënten waren in de zin van het Reglement van orde van de Klachtencommissie (zie Achtergrond onder 2a.). Wel droeg de Klachtencommissie de klacht ter behandeling over aan de unitmanager Toezicht en Interventie van de Reclassering.

2.3. Bij brief van 26 juli 2010 van de unitmanager Toezicht en Interventie, liet de Reclassering mevrouw A en de heer B weten dat de melding bij het AMK destijds was gedaan volgens de geldende richtlijnen en na intern beraad, op basis van het vermoeden dat de kinderen risico zouden kunnen lopen. Deze vermoedens waren ontstaan op basis van informatie die was verstrekt aan X. De unitmanager liet weten dat bij een vermoeden dat een kind of meerdere kinderen in een risicovolle omgeving verkeren, het belang van het kind/de kinderen voor het belang van de betrokkenen gaat. In zo'n geval dient direct melding te worden gedaan. De unitmanager achtte de klacht dan ook niet gegrond.

3.1. Op dezelfde dag dat mevrouw A en de heer B hun klacht hadden ingediend

- 23 november 2009 - diende ook de heer C een klacht in bij de Reclassering tegen X.

In deze brief gaf verzoeker C onder meer aan dat zijn relatie met verzoekster A in april 2009 al bekend was bij de rechtbank en dat deze relatie de rechtbank kennelijk geen aanleiding had gegeven om in het vonnis een verbod op te leggen op omgang met de kinderen van zijn vriendin. Verzoeker C achtte het dan ook niet juist dat reclasseringsmedewerker X met enige regelmaat en zonder overleg met verzoekers de aanwijzingen had gewijzigd. Door het contact met de kinderen van verzoekers A en B te verbieden had hij niet alleen de relatie tussen A en C bemoeilijkt maar had X ook het herstelproces van C bemoeilijkt.

3.2. In vervolg hierop liet de gemachtigde van verzoeker C de unitmanager van de unit Toezicht en Interventies en reclasseringsmedewerker X bij brief van 11 december 2009 weten dat in redelijkheid niet kon worden voldaan aan enkele nieuwe aanwijzingen van de Reclassering aan de heer C.

3.3. In vervolg hierop vond op 21 december 2009 een gesprek plaats tussen de unitmanager van de unit Toezicht en Interventies, reclasseringsmedewerker X en

verzoeker C waarbij nieuwe afspraken werden gemaakt over de verdere gang van zaken rond het toezicht.

In het kader van dit gesprek werd begin januari 2009 de aanwijzing dat C geen contact met de kinderen van A en B mocht hebben, zo gewijzigd dat hij onder een bepaalde strikte voorwaarde voortaan contact mocht hebben met de kinderen van mevrouw A en de heer B. Die voorwaarde was dat de moeder van C bij dat contact aanwezig zou zijn.

3.4. Bij brief van 1 maart 2010 liet de gemachtigde van de heer C de Reclassering weten dat zijn cliënt niet akkoord ging met de door X gestelde voorwaarde waaronder C voortaan wel contact mocht hebben met de kinderen van mevrouw A en de heer B.

3.5. Bij klaagschrift van 15 april 2010 heeft - de gemachtigde van - verzoeker C er bij de klachtencommissie van Reclassering Nederland over geklaagd dat X zonder enig overleg met mevrouw A en/of de heren B en C een melding heeft gedaan bij het AMK.

Daarnaast klaagt C er over dat reclasseringsmedewerker X ondanks herhaalde verzoeken van zowel hem zelf als van mevrouw A en de heer B. de in hun ogen onnodige aanwijzing dat C voortaan slechts in het bijzijn van zijn moeder contact mocht hebben met de drie kinderen van mevrouw A en de heer B niet heeft willen wijzigen.

3.6. Bij beslissing van 12 augustus 2010 verklaarde de (voorzitter van) de klachtcommissie Reclassering de heer C. niet ontvankelijk in zijn klacht wegens termijnoverschrijding.

I Bevindingen

1. Bij brief van 22 december 2010 richtten mevrouw A en de heer B zich, via hun raadsman, tot de Nationale ombudsman met een klacht over reclasseringswerker X.

In deze brief lieten zij weten dat reclasseringswerker X volstrekt ten onrechte het AMK op hen had afgestuurd.

Verzoekers stellen zich op het standpunt dat reclasseringsmedewerker X na de ontvangst van een melding over de omgang van C met de kinderen van mevrouw A en de heer B ten onrechte geen navraag heeft gedaan bij de heer B over de inhoud van diens melding voordat over die melding contact werd gezocht met het AMK.

2. In reactie op de klacht van verzoekers liet de algemeen directeur van Reclassering Nederland de Nationale ombudsman bij brief van 19 april 2011 weten dat reclasseringswerker X op 16 november 2009 op grond van de bij Reclassering Nederland geldende Meldcode kindermishandeling (zie bijlage 1.) een melding had gedaan bij het AMK omdat er vermoedens bestonden van kindermishandeling. Vanwege de combinatie van een aantal factoren had X in dit geval besloten voorafgaand aan de melding niet eerst in overleg te treden met verzoeker C. Wel was echter eerst uitvoerig intern en ook extern

overleg gevoerd. Hierbij had X zich terdege laten voorlichten. Steeds had hierbij het belang van de betrokken kinderen centraal gestaan.

Alles overziend was de algemeen directeur van mening dat de handelwijze van reclasseringsmedewerker X binnen de grenzen viel van artikel 53, derde lid van de Wet op de Jeugdzorg (zie Achtergrond onder 3.). Ter onderbouwing van zijn standpunt liet de algemeen directeur weten dat X voorafgaand aan de melding bij het AMK een adviesgesprek had aangevraagd over de gevolgen en de te volgen procedure. Ook daarna had X gehandeld volgens de door het AMK aangegeven procedure; te weten schriftelijk melden en hiervan een afschrift sturen aan de ouders van de betreffende kinderen.

Afrondend liet de algemeen directeur weten dat verzoekers ten onrechte stellen dat de melding onzorgvuldig zou zijn gedaan en daarom achterwege had moeten blijven. Op basis van de vaststaande feiten en uit oogpunt van de maatschappelijke taak van zijn organisatie achtte de algemeen directeur het begrijpelijk dat er een melding had plaatsgevonden zonder voorafgaand overleg daarover met verzoekers. De belangen van de kinderen wegen op dat moment zwaarder, hoe zeer dat ook onprettig kan zijn voor derden. De melding werd gedaan ter bescherming en in het belang van de betrokken minderjarigen en de melding had ook op een procedureel correcte wijze plaatsgevonden. Of en in hoeverre daadwerkelijk sprake is of was van mishandeling staat daar geheel los van, aldus de algemeen directeur.

Ter onderbouwing van het standpunt dat de Reclassering in deze kwestie zorgvuldig heeft gehandeld, verstrekke de algemeen directeur van Reclassering Nederland een uitgebreid chronologisch feitenrelaas (zie Bijlage 2.).

3. Naar aanleiding van de reactie van de algemeen directeur van Reclassering Nederland stelde de gemachtigde van verzoekers zich in zijn brief van 15 augustus 2011 op het standpunt dat de Meldcode kindermishandeling voorschrijft dat zorgvuldig moet worden omgegaan met vermoedens van kindermishandeling. In dat kader wordt in hoofdstuk 5 van de Meldcode bepaald dat niet zal worden gehandeld op basis van één enkel signaal.

In dit geval was de Reclassering volgens verzoekers echter wel over één nacht ijs gegaan. Het enige signaal betrof namelijk een telefonische melding van de heer B op 23 oktober 2009. Daarna had reclasseringsmedewerker X telefonisch contact met de wijkagent. Deze had toen laten weten positief te staan tegenover het doen van een melding bij het AMK.

Verder merkten de verzoekers op dat de algemeen directeur van Reclassering Nederland het document "Feitencontext" niet had mogen gebruiken als verder signaal van mogelijke kindermishandeling omdat dit document is opgesteld door de Reclassering zelf en uit dat document ook niet blijkt welke feiten ten grondslag lagen aan het intern overleg dat voorafging aan de melding bij het AMK. De gemachtigde liet in dit verband weten inzage te hebben gehad in het dossier maar daarin geen verslag te hebben aangetroffen van het

intern overleg.

Alles overziend stellen verzoekers zich op het standpunt dat de Reclassering in deze kwestie niet heeft gehandeld in overeenstemming met de in de Meldcode vastgelegde zorgvuldigheidsvereisten.

4. In de vervolgreactie van 12 januari 2012 liet de Reclassering onder meer weten dat het op grond van de Meldcode kindermishandeling niet aan de reclasseringsmedewerker is om vast te stellen dat er sprake is van kindermishandeling. Reeds het vermoeden van kindermishandeling verplicht de reclasseringsmedewerker om accuraat en vastberaden te handelen. Het is van groot belang dat de reclasseringsmedewerker al bij een eerste zorgsignaal over een kind actie onderneemt.

Gezien de maatschappelijke verantwoordelijkheid van (medewerkers van) de Reclassering gaven de relatie tussen de drie verzoekers onderling en signalen vanuit die relatie en vanuit de omgeving juist specifiek in deze kwestie aanleiding voor de grootst mogelijke alertheid ten aanzien van de positie van de drie minderjarigen binnen die relatie van de drie verzoekers, aldus de Reclassering.

Verder werd nog eens benadrukt dat de Reclassering in dit geval voldoende openheid had betracht. De verzoekers waren onverwijld geïnformeerd over de melding bij het AMK en de gemachtigde van verzoekers was inzage gegeven in het dossier, met uitzondering van de interne documentatie.

5. Op 15 februari 2012 liet de gemachtigde van verzoekers ten slotte nog weten dat de Meldcode kindermishandeling weliswaar voorschrijft dat zorgvuldig zal worden omgegaan met vermoedens van kindermishandeling, maar dat van zorgvuldigheid in dit geval geen sprake was geweest. De heer B had namelijk gebeld met iemand van de Reclassering, zijnde reclasseringswerker Y. Vervolgens was reclasseringswerker X louter op basis van de informatie die hij van deze collega Y had ontvangen direct aan de slag gegaan, zonder te controleren of zijn collega de melding wel correct had weergegeven en ook zonder na te gaan hoe met dat vermoeden van kindermishandeling omgegaan zou moeten worden. Ook liet de gemachtigde weten dat volgens hem X in zijn overleg met de wijkagent onzorgvuldig had gehandeld, althans onzorgvuldig was omgegaan met het standpunt van de wijkagent.

II Beoordeling

6. Het redelijkheidsvereiste houdt in dat overheidsinstanties de verschillende belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is. In dit geval betekent dit dat de Reclassering bij het optreden de relevante feiten en omstandigheden dient te verzamelen en de verzamelde informatie dient te betrekken bij het op zorgvuldige wijze afwegen van de belangen.

7. De rechtbank heeft verzoeker C in april 2008 vanwege een door hem begaan zedendelict – onder meer – een voorwaardelijke gevangenisstraf opgelegd. De rechtbank had hierbij ook bepaald dat verzoeker C gedurende de proeftijd van de voorwaardelijke veroordeling de aanwijzingen van de Reclassering diende op te volgen.

Een van de aanwijzingen van de Reclassering aan de heer C was dat hij geen contact zou hebben met de kinderen van mevrouw A en de heer B.

8. In de loop van 2009 ontving de Reclassering meerdere signalen dat C deze aanwijzing meermaals had overtreden.

Eind september 2009 heeft C zijn behandelaars bij AFPN (Ambulante Forensische Psychiatrie Noord-Nederland) zelf hierover geïnformeerd.

9. De Meldcode kindermishandeling Reclassering Nederland verplicht de Reclassering om al bij een eerste signaal van mogelijke kindermishandeling accuraat en vastberaden actie te ondernemen. Die actie bestaat eruit dat de reclasseringswerker aanwijzingen zal moeten verzamelen, de ontstane zorg zal moeten bespreken met een collega of met collega's - de zogeheten intercollegiale toetsing - en met externe partners, zoals de school van de betrokken minderjarige of de politie.

10. Ruim een maand na het eerste signaal ontving de Reclassering via de wijkagent en de school van de kinderen opnieuw een zorgsignaal.

Kort daarna ontving de Reclassering een derde signaal. Dit signaal was afkomstig van verzoeker B. Deze melding is daarop door de reclasseringswerkster met wie verzoeker B had gesproken, gerapporteerd aan haar collega X.

X heeft daarna intern en extern overleg gehad over de kwestie en vervolgens melding gedaan bij het AMK. Het staat vast dat X toen niet eerst contact heeft gezocht met verzoeker B.

11. Het staat vast dat de Reclassering in een tamelijk korte periode drie maal een signaal heeft ontvangen over omgang van verzoeker C met de kinderen van mevrouw A en de heer B. Elk van deze signalen kwam uit een afzonderlijke bron en één daarvan was zelfs afkomstig van C zelf.

Verzoekers kunnen in dit verband niet worden gevolgd in hun klacht dat de Reclassering voorafgaand aan de melding bij het AMK niet opnieuw contact had gezocht met verzoeker B van wie het derde signaal afkomstig was. Dat zou anders zijn geweest als naast het signaal van verzoeker B geen andere signalen waren ontvangen.

Ook staat vast dat de Reclassering voldoende zorgvuldig is omgegaan met deze signalen doordat na ontvangst ervan in overeenstemming met de voorschriften van de Meldcode

werd gehandeld. De Nationale ombudsman is van oordeel dat de Reclassering terecht de belangen van de kinderen het zwaarst heeft laten wegen. Dit is in overeenstemming met het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind.

Dat het AMK op basis van het eigen onderzoek dat volgde na de melding door de Reclassering niet heeft kunnen constateren dat de kinderen van A en B gevaar hebben gelopen, doet hieraan niet af.

Ten slotte is ook gebleken dat de aanwijzing dat C geen contact mocht onderhouden met de kinderen van mevrouw A en de heer B na ontvangst van de signalen, in december 2009, zodanig werd gewijzigd dat contact voortaan onder bepaalde voorwaarden wel werd toegestaan.

De gedraging van de Reclassering is behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van Stichting Reclassering Nederland te Utrecht, is niet gegrond.

De Nationale ombudsman,

dr. A.F.M. Brenninkmeijer

Onderzoek

Op 23 december 2010 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw A en de heren B en C te (...), ingediend door de heer mr M.G. Doornbos, advocaat, met een klacht over een gedraging van Stichting Reclassering Nederland te Utrecht.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de algemeen directeur, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de algemeen directeur van Reclassering Nederland verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Tijdens het onderzoek kregen Stichting Reclassering Nederland en verzoekers de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De reactie van verzoekers gaf aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzigen.

De algemeen directeur van de Reclassering gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift van 22 december 2010, met bijlagen.

Het vervolgvzoekschrift van 16 februari 2011, met bijlagen.

Reactie van 19 april 2011 van de algemeen directeur van Reclassering Nederland, net bijlagen.

Een brief van 15 augustus 2011 van verzoekers gemachtigde.

Nadere reactie van 12 januari 2012 van Reclassering Nederland.

Een brief van 15 februari 2012 van verzoekers gemachtigde.

Achtergrond

1) Algemene wet bestuursrecht (Awb)

Artikel 1:1, eerste lid:

Onder bestuursorgaan wordt verstaan:

a. een orgaan van een rechtspersoon die krachtens publiekrecht is ingesteld, of

b. een ander persoon of college, met enig openbaar gezag bekleed.

2) Klachtenreglement / Reglement van orde van de klachtencommissie:

2a) Artikel 1:

"In dit reglement wordt verstaan onder

(...)

d. Cliënt: persoon of personen met wie een reclasseringsrelatie bestaat.

(...)

f. Klacht: een bezwaar van een cliënt tegen een gedraging die in het kader van reclasseringswerkzaamheden is verricht en die niet direct voortvloeit uit vastgesteld beleid.

(...)"

2b) Artikel 6. Gronden voor en wijze van indiening van een klacht:

"1. Gelegenheid tot het indienen van een klacht bij de Klachtencommissie heeft de cliënt die meent rechtstreeks in zijn belang getroffen te zijn door een gedraging van (personen van) de Stichting Reclassering Nederland, van (personen van) een reclasseringsinstelling of van (personen van) een onder verantwoordelijkheid van de Stichting Reclassering Nederland werkzame instelling van maatschappelijke dienstverlening, e.e.a. voor zover die gedraging niet direct of indirect voortvloeit uit vastgesteld beleid. (...)"

2c) Artikel 7 beroepstermijnen:

"1. De klacht wordt ingediend binnen zes weken na de dag waarop de klager definitief uitsluitel heeft gekregen over de gedraging waarover hij zich wenst te beklagen.

2. Een klaagschrift dat wordt ingediend na afloop van de in het vorige lid bedoelde termijn, wordt door de Klachtencommissie niettemin toch in behandeling genomen indien blijkt dat de overschrijding van de termijn niet aan de klager te wijten is."

3) Artikel 53, derde lid, van de Wet op de jeugdzorg

Degene die op grond van een wettelijk voorschrift of op grond van zijn ambt of beroep tot geheimhouding is verplicht kan, zonder toestemming van degene die het betreft, aan een stichting inlichtingen verstrekken, indien dit noodzakelijk kan worden geacht om een situatie van kindermishandeling te beëindigen of een redelijk vermoeden van kindermishandeling te onderzoeken.

BIJLAGE

1) Meldcode kindermishandeling Reclassering Nederland, voor zover hier relevant

"Samenvatting

De maatschappelijke verantwoordelijkheid van de reclassering vraagt om een zorgvuldig omgaan met (vermoedens van) kindermishandeling. De code beschrijft de interne procedures en de verantwoordelijkheden. Er is een samenhang tussen de wijze van omgaan met (vermoedens van) kindermishandeling en de vermoedens van ander strafbaar gedrag (fraude, recidive, huiselijk geweld). De Meldcode voor kindermishandeling kan een

onderdeel zijn van een bredere Meldcode bij strafbaar gedrag maar de verschillen blijven evident (accuraat toetsen of laten toetsen van de vermoedens van mishandeling van minderjarigen).

1. Inleiding

(...)

Een zorgvuldig beleid van de reclassering betreffende (vermoedens van) kindermishandeling is een maatschappelijke verplichting. Het beleid van de reclassering houdt in dat, hoewel dit wettelijk (nog) niet verplicht is, de reclasseringswerkers verplicht zijn te werken conform Meldcode.

De Meldcode dient als algemeen document en biedt handvatten aan de leidinggevenden en reclasseringswerkers bij zorgen over een kind en/of (vermoedens van) kindermishandeling. Doel van de code is de kwaliteit en effectiviteit van de signalering van kindermishandeling te vergroten. De Meldcode geeft duidelijkheid over de verdeling van de verantwoordelijkheden ten aanzien van (vermoedens van) kindermishandeling,

2. Definitie kindermishandeling

Kindermishandeling is elke vorm van voor de minderjarige bedreigende of gewelddadige (inter)actie van fysiek, psychische of seksuele aard, die de ouders of andere personen ten opzicht van wie de minderjarige in relatie van afhankelijkheid of onvrijheid staat, actief of passief opdringen, waardoor ernstige schade wordt berokkend of dreigt te worden berokkend aan de minderjarige in de vorm van fysiek of psychisch letsel.

2) Uitgebreid feitenrelaas (d.d. 31 mei 2010)

Voorlichtingsrapportage 15 april 2008:

Betrokkene heeft een nieuwe vriendin na een echtscheiding in 2008. Deze vriendin (mevr. A) heeft 3 kinderen. Betrokkene geeft aan dat zij gaat scheiden.

NB: Betrokkene heeft toen niet aangegeven dat hij bij vriendin thuis kwam en daar ook de man van vriendin aanwezig was. Deze spanningsvolle situatie hebben wij (later in het toezicht) als risicofactor gezien en daarop contact met kinderen van vriendin verboden. Mede ook omdat zij heeft aangegeven dat er volgens haar geen sprake is van grensoverschrijdend gedrag.

(..)

Betrokkene zoekt bij spanning in relatie een vorm van seksuele ontspanning.

Probleembesef en probleemhantering zijn gering.

(...)

NB: Betrokkene geeft aan bovenstaande te herkennen. Betrokkene komt tot seksueel grensoverschrijdend gedrag omdat hij niet op adequate wijze met spanningen kan omgaan.

Betrokkene heeft een pleegkind dat aan zijn zorg was toevertrouwd misbruikt. In de huidige situatie ziet hij zich als stiefvader waarin de kinderen van de heer H. en mevrouw A aan zijn zorg zijn toevertrouwd. Om recidive te voorkomen is een contactverbod met de kinderen van de heer B en mevrouw A als aanwijzing gegeven (inmiddels gewijzigd na bemiddelingsgesprek d.d. 21 december 2009).

(...)

Start Toezicht 11 augustus 2009:

Verplichtingen die aan betrokkene worden opgelegd:

(...)

Betrokkene geeft de partijen inzicht in zijn doen en laten en maakt er melding van als hij merkt dat hij in situaties geraakt waarin seksuele gevoelens voor jongeren naar boven komen.

(...)

21 september 2009:

Betrokkene geeft in een gesprek bij de AFPN aan het contactverbod te hebben overtreden.

Betrokkene meldt dat hij gebroken heeft met vriendin (mevr. A) na een conflict met haar en haar man.

Betrokkene krijgt een officiële waarschuwing voor het overtreden van de aanwijzing.

12 oktober 2009:

Betrokkene meldt dat hij een nieuwe vriendin (mevrouw K.) heeft. Zij is moeder van twee kinderen.

Betrokkene ziet niet dat hij zich opnieuw in een risicovolle situatie brengt waarin eveneens spanning en stress speelt.

Betrokkene is duidelijk gemaakt dat de aanwijzing van kracht blijft om geen contact met de kinderen van vriendin te hebben. Hij werkt hierin mee.

16 oktober 2009:

Wijkagent (...) heeft een verontrustend bericht van school gekregen. Betrokkene is bij school gesignaleerd. Eerdere onrust in de wijk (...) en feit dat mevrouw A tegenover school woont, baart zorgen. Dit is met betrokkenen besproken. Afgesproken is tijdelijk niet in de wijk (...) te komen gezien mogelijke gevolgen en extra spanningen.

23 oktober 2009:

De heer B belt met Reclassering Nederland, locatie (...). Hij heeft in dit telefoongesprek contact met mevrouw Y (reclasseringsmedewerker te A.). De heer B geeft onder andere aan dat er in het contact dat betrokkene heeft met de kinderen sprake is van mishandeling. De heer B geeft aan eveneens contact te hebben gezocht met de politie. Na het telefoongesprek met de heer B belt de reclasseringsmedewerker met de politie. Er blijkt inderdaad contact te zijn geweest met de politie, waarbij een melding is gedaan.

9 november 2009:

Overleg met de wijkagent (...). (De wijkagent; N.o.) geeft aan de zorg omtrent de kinderen te delen. Hij geeft aan niet zelf een melding te willen doen bij het AMK maar wel achter een melding te staan.

10 november 2009:

Betrokkene overhandigt tijdens een toezichtgesprek een brief van mevrouw A. In die brief geeft mevrouw A gebeurtenissen weer van het contact met betrokkenen met haarzelf en haar kinderen.

13 november 2009:

Contact met AMK in het kader van een adviesgesprek.

16 november 2009:

Vanuit RN (...) vindt melding plaats bij het AMK in verband met zorgen over de risico's die de kinderen van mevrouw A lopen in het contact met betrokkene. Bij de melding wordt de procedure, zoals in het adviesgesprek met het AMK voorafgaande aan de melding gevolgd. Melding bij het AMK middels een brief en een afschrift hiervan sturen aan de ouders

De relatie van betrokkene en mevrouw A bleek hersteld. Omdat zij kennis heeft van aanwijzing, die wordt overtreden in haar bijzijn, achten wij het risico op recidive groter.

(...)

December 2009:

Het klachtengesprek vindt plaats op 21 december 2009 (...) Afgesproken wordt dat de overeenkomst toezicht wordt gewijzigd (het belangrijkste punt hierbij is dat betrokkene de kinderen onder strikte voorwaarden kan zien). Eveneens is gesproken over de melding bij het AMK. Aangegeven is dat wij ons zorgen blijven maken en het risico op recidive nog zeer aanwezig achten.

De nieuwe overeenkomst wordt op 31 december 2009 door betrokkenen getekend. (...)

Februari 2010:

Betrokkene heeft samen met zijn advocaat een brief gestuurd naar OM omdat hij zich niet kan vinden in de gegeven bijzondere voorwaarden. Hij vordert een wijziging van de bijzondere voorwaarden.

De zitting vindt plaats op 26 maart 2010. Beslissing: Vordering is afgewezen.

NB: het betreft de overeenkomst die door betrokkenen na het bemiddelingsgesprek op 21 december is ondertekend. Betrokkene heeft toen en in de gesprekken daarna aangegeven achter de overeenkomst en aanwijzingen te staan. (...)

28 april 2010:

Wij ontvangen bericht over de afsluiting van het onderzoek door het AMK. Het AMK heeft niet kunnen constateren dat de kinderen op dit moment gevaar lopen. Ouders houden zich in de huidige situatie aan de afspraken die er met ons en betrokkene zijn gemaakt. Ouders hebben meegewerkt aan het onderzoek en hebben het AMK toestemming gegeven een aantal instellingen te benaderen. Daar waar nodig schenken de ouders voldoende aandacht aan de kinderen en zorgen zo nodig voor de juiste hulpverlening."